

ב: עיני משפט
נר מצוה

לפני אידיהן פרק ראשון עבודה זרה

מסורת הש"ס

(א) ג'ל של אשה, (ב) כ'כמ
(ג) א' מנוט מ"ה
(ד) שקלים פ"ג ה"ג ע"ש
(ה) מחשבה שמשניות אחת
פונה ארבע עשרה אחרת
(ו) ע"ש כה"ט, (ז) ג'ל
קדושה קדושה, (ח) ג'ל
מחירות מחירות ק"י היא
המטבח אחרת משנה
דכפוף קוטה שמחיות וכן
גמ' רב הלפ' דכ"א ע"ש
וכן ה"י ע"ש פ"ט והש"ס
א"י שפ"ר דכ"ס והספ"ס
גדולה מכל' וכו'. ועי'
ירושלמי שקלים פרק ג ה"ג
דמפרש ללל הנהי מקל
וע"ש ילקוט שפ"ה פ"ה א'
כמו שג"ג, (י) וע"ש דרך
(כ) ומסכתא פ"ג ה"ג,
(ל) והמחולק דכ"א,
(מ) ע"ש: (נ) ההרה"ר, (ו) ג'ל
אמר ד"ה והלכות, (ז) ע"ש:
ומלכות, (ח) כ"סו יחד כ"סו
כ"ל, (י) ג'ל, (יא) וע"ש דרך
אלר פ"ג, (יב) וע"ש
ומספ"ס ימות ק"י: ד"ה
המלכות, (יג) ודף ט"א.

שלא יחרדו אדם ביום. האי קרא דרשה גמורה היא ולא
אסמכתא כדמוכח פרק גערה שנתפחה (מכות דף מו.)
והקשה ה"ר אלחנן א"כ מאי רבותיה דיוקאל דאמרין פרק שני
דמולין (דף לו:) ופשי לא מטומאה שלא הרהרתי ביום ובמאי ל"ד
טומאה גלילה ואור"י דמכל מקום
רבותא היא ממה שהיה מליז עלמו
מהרהור מה שאין קן נשאר אלס
דאינו יגולו מהס בכל יום כדאמר'
טומאה גלילה וכו' נט פשוט
בבבא בתרא פרק גט פשוט
(דף קסד:) שלשה דברים שאין
אלס יגולו מהס בכל יום וקא משיב
ההור: ענדה מביאה צ"י
יראת המא. בירושלמי דשקלים
גריס איפכא יראת הטא מביאה
ל"ד ענוה וקא סבר כרבי יהושע בן
לוי דנמקון דלמך ענוה גדולה
מכלוס והקשה ר' יהודה מפרי"ש
דלמריקן נמדיס ושלשה דברים
שקלים זה מה יראת הטא חכמה
ענוה וי"ל דה"ק דלא קניא להא
הטא שולאן הוה
גלא הא יראה בלא חכמה וחכמה
גלא יראה ושמדיס בלא ענוה וענוה
גלא שמהיס:

תורה אור השלם
1. כי תצא ממנה על
אביבך ותשמרת מכל דבר
רע. דברים כ"ג
2. אז דברת בחזון
לחסידיך ותאמר שויתי
עור על גבור הירמותי
כבוד מנע.
הגלים ט"כ
3. רוח אדני אליהם עלי
ימן קמתי יי אחי לבשר
ענבים שלחתי לתבש
לשכבתי לב לקרא
לשבים דרור ולאוטורים
פקח קד: ישעיהו ט"א

הגהות הב"ב
(א) ש"י ד"ה נבד
נכנין אינן אלא של:
הגהות הגר"א
[א] נ"ס טהרה מביאה ל"ד
מחירות. י"ב ע"ש ועי'
הגל"ס גרמ"א ונמ"ש
הכ"ס: (ב)

לעני רש"י
פירג"א פירג"א. התי.
מוסף רש"י
בעבדותה טריד. והס
(א) יתכל בתמור (י'
כשאי שלו שאינו צריך
לפ"ע. אבל היא בעבדותה
טריד ולא מהרה"ר וכו'
4. והירות מביאה
ל"ד והירות. וז"ל ע"ש
מזהיר. וז"ל שידע להזהר
בשפת מנשה שלא יעבר
על המצוה. וז"ל הלאה את
הטל ומתקן עלמו שלא
יבא ל"ד ק"י. והי'
דלמריקן וזירות מביאה
ל"ד וזירות (ומולין וכו').

ולא כנגדי נכב [של] אשה. שוכר את האשה כמו שהיא מלובשת
בזן שמיין אותה ומתהרהר אחריה: קרן וויס הוא. כשפונה
לימין או לשמאל ליכנס ממנו למנוי ופוגעין זה את זה בקרן
וזית דאינו רואה אותה מרחוק בלא כנגדו שיעלם זעזעו אצלן.
האשה הרגילה ללובשן: נכב אשה.
משמע שמכירה: נגדי זעזעוין.
(א) איוון של נשים ומדקמני נגדי נכב
אשה משמע שמכירה: נכב אשה.
שלשקן וכבר ראה אותה מלובשת
בזן וכשחזר ורואה אותן מוכר
בזיפה. ודוקא נגדי זעזעוין לפי
שהאשה נראה בזה ולא שכימי אלס
שאר נגדים דשכימי ואיני לניו לא
מסיק אדעתיה להרהר: נכדי.
שלא לבשמן מעולם: לאשפורי.
כובס המתקן נגדים חדשים: מין
כמינו. הנרבעת צממה: מוסר.
לדס לכניס נידים אכר הוכר:
מכחול כשפורס. מכחול הוא
קיסם שמניסין בשפופרת קנה
שהמכחול (ט) כחוכה והקיסם קנה
מכחול על סם שחולין זו: הא קרי
מספול. ומינא לעיל לא נחמור
ולא נחמוכו: נכבדיקס עריד.
לנו על מלכאמי וזוכה נהרהר: (א)
הוה פרענא כ"ס שיעס. לרשות
מנחין כהמה. אלמא מחתן ממש
הוא: ונשפרס מכל דכר רע.
וסמין ליה כי יהיה כך איש אשר
לא יהיה טחור מקרה לילה וקא
מזהר ליה להשמר שלא יבא יכא
ק: מורה. על ידי שעותק זה
ועוד שרואה ומינין אזהרות שבה
ונשמר: (א) וזירות. (וזרין) ונשמר
קודם לכן שלא תבא עבידה ל"ד
כי הכא דאינו מהרהר ללא ל"ד
טומאה: וזירות. כשהענינה בזה
ל"ד וז"ל להשמר שלא יכסל והכי
אמרין בכל הכשר בשמטת מולין
(מולין דף ק:) מלי לאו דחזיר ולא
נעע לא דחזי קדים ומשי ידיה
משיקל: נקופס. נקי בלזן חטא:
פרישות. אף מדבר המותר פורס
להחמיר על עלמו: טהור זה
מלובן (ט) ועדיף מנקי: ל"ד רוח
הקודם. להשנות עליו שניה: לא
דכרס בחזון לפסיון. ולא נאלר
לידלך ולענין: שס. תבואת
מינין ושערין קודם שמללא בזרין
ובכל"ז פירג"א: משי ל"ה.
עוד כוככים כמחוקר ונמלא
שמן לו ישוב וחניה בקרקע: לא
ידע שכיחיו. לא מינכר שנה
כמינין מכלן ואילך דקמה פסדא
ואילן נהי נמי דלא פסיד מיהו לא
מינכר דשמת: אבל שמת. דנראה
לעיניס דכמה דמשי ליה משנתח:
כסא קאמר ר"מ. בשמת משום ידיע
שמת: דלאו כרשית קיימי.
שמת ואילן וקמה בקרקע ישראל
נינהו ולא מני לשהיינהו דישרלא
מעכב עליה: אבל כהמה. מכ
זבן לה עובד כוכבים כרשומיה
קיימא: על מנת לשחוט. מתנה
עמו כפירוש: כהמ"ר' א"ן
משכירין כס"ס. לעובד כוכבים
כא"י גזירה משום מכירה דליסור

הסידים לא נאמר אלא עניים.
ול"מ הא כמיב נמי או
בדבת נחזון למסדין ולא כמיב
לענין וי"ל התם מסדיס כמיב
וכ"ש עניים אלס לענין נשורה הגאולה
שפיעא מולה אומס כמאני' וגדולים
יומר: ואי אשמעינן הני תרתי
דא ידע כשחיהיו. והקשה ה"ר
אלחנן לישמעלין שמת דידע שמת
וקמה דפסדא וכ"ש אילן וי"ל דלא זו
אף זו קתני: בהמה ע"ם
אשחוש מהו. מימה מלי בני ומלי
פליגי ר"מ וכ"י יהודה כמקון הא
אפי' כסמס אמריקן לעיל (ט) אימור
לשמיטה זכנה ולפי' רש"ס דלא
מיירי לעיל אלס כנה דוקא יתאל
וי"ל לפ"ה דהכא מיירי כעגלס
וקיימס שאסור למכור להס:
הא
נקיות מביאה ל"ד פרישות
ל"ד (חסידות חסידות) מביאה ל"ד
יראת הטא יראת המא מביאה ל"ד רוח
הקודש רוח הקודש מביאה ל"ד תחיית המתים וחסידות גדולה מכולן
שנאמר י"א דברת בחזון לחסידיך ופליגא דרבי יהושע בן לוי דא"ר
יהושע בן לוי ענוה גדולה מכולן שנאמר ירוה ה' אלהים עלי יען משה
ה' אותי לבשר עניים חסידים לא נאמר אלא עניים הא למדת ש"ענוה
גדולה מכולן: אין מוכרין להן וכו': ת"ר מוכרין להן אילן על מנת לקיץ
וקוצין דברי ר' יהודה רבי מאיר אומר אין מוכרין להן אלא קצוצה שחת
על מנת לגזוז וגזוז דברי רבי יהודה ר"מ אומר אין מוכרין להן אלא גזוזה
קמה על מנת לקצור וקצור דברי רבי יהודה ר' מאיר אומר אין מוכרין
אלא קצורה וצריכא דאי אשמעינן אילן בהא קאמר רבי מאיר כיון
דלא פסיד משהו ליה אבל האי דכי משהו לה פסיד אימא מודי ליה
ל' יהודה ואי אשמעינן בהני תרתי משום דלא ידע שבחיהו אבל
שחת ידיע שבחיהו אימא מודי ליה ל' מאיר ואי אשמעינן בהא בהא
קאמר ר' מאיר אבל בהגך אימא מודי ליה לרבי יהודה צריכא איבעיא
להו כהמה על מנת לשחוט מהו התם טעמא מאי שרי ר' יהודה
דלאו כרשותיה קיימי ולא מצי משהו להו אבל בהמה כיון דברשותיה
דעובד כוכבים קיימא משהו לה או דלמא לא ת"ש דתניא בהמה ע"מ
לשחוט ושוחט דברי רבי יהודה רבי מאיר אומר אין מוכרין לו אלא שחוט: (א)
מתני' אין משכירין להם בתים בארץ ישראל ואין צריך לומר שדות ובסוריא

דלורייתא היא שנתן להם חנייה בקרקע: ואין ל"ד לומר שדות. דלכא תרמי לאיסורא כדמפרש בגמרא [כאן]. סוריא. אלס לובה
וקומסה לארץ ישראל וכיבשה דוד ומינרה לקודמת ארץ ישראל שלא על פי הדבור ונלא ששים ריבוא וקרי ליה סביבוס ימדי:
משכירין